

helt herfra. Det var en Misforstaaelse af mig. Det indser jeg godt nu. Jeg passer ikke længer til Selskabet her.«

»Men hvad er det for noget?«

Det kom som et Udbrud, uforvarende, angstfuldt næsten. Torben lyttede. Havde han hørt rigtigt?

Han saae prøvende paa hende.

»Vilde det ikke være Dem imod, at jeg kom og gik her ligesom i gamle Dage hjemme i Dronningens Tværgade? . . . Tør jeg endnu betragte mig som en Ven og en lille Smule af en Kammerat?«

»Ja — naturligvis!« sagde hun men søgte dog nu at trække sin Haand til sig.

Han saae hende rødme i Maaneskinnet, og han følte hendes Hjertes Uro gennem Pulsslaget i hendes Haand, som han ikke vilde slippe. Men for sin egen Skyld vovede han dog ikke at trænge stærkere ind paa hende. Han mærkede, at han var i Færd med at miste Selvbesindelsen. Blodet var steget ham voldsomt til Hovedet, og hans Tanker var løbske.

Han nøjedes med at bøje sig ned over hendes Haand og kysse den med Ærbødighed. Og efter at hun var gaaet ind, blev han uden at vide det staaende med blottet Hoved og fulgte Lyden af hendes Skridt paa hele Vejen op gennem Haven.